

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. Благоевград, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на първи февруари през
две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Вера Коева
Милена Каменова

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Милена Каменова Въззивно гражданско дело
№ 20231200501186 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл.ГПК.

Производството по делото е образувано по въззивна жалба, подадена от
„Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на
управление: гр.София, район Витоша, ул.“Околовръстен път“№260, чрез
юрк.К.З., против Решение №240/07.07.2023г. по гр.д.№1180/2022г по описа на
РС П., в отхвърлителната част. Недоволен от атакувания акт в обжалваната
част е останал жалбоподателят, който го счита за неправилен, излагайки
подробни съображения в тази насока. Иска се от съда да отмени решението в
обжалваната част и да уважи изцяло предявеният установителен иск. С
въззивната жалба не са представени нови доказателства. Няма
доказателствени искания. Направено е искане за присъждане на сторените
разноски в настоящото производство.

Препис от въззивната жалба е връчена на въззиваемата страна, от която
е постъпил отговор на въззивната жалба. Счита, че решението е правилно в
обжалваната част и иска от съда да го потвърди.

В хода на производството е извършено прехвърляне на търговско
предприятие по реда на чл.15 ТЗ и е заличен „БПН Париба Пърсънъл
Файненс“ С.А., Париж, Франция, чрез „БПН Париба Пърсънъл Файненс“
С.А., клон България, гр. София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сгр.14

и на негово място е вписан Юробанка България АД, ЕИК 000694749 със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ул. Околовръстен път № 260.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е депозиран писмен отговор от страна на въззиваемия, чрез адв.Б.. Въззиваемата страна оспорва жалбата и поддържа първоинстанционния акт, за което подробно се обосновава.

Съобразно правомощията си на въззивна инстанция, определени в чл. 269 ГПК, при извършената служебна проверка се констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Пред районния съд са представени писмени доказателства, назначена е и съдебно- счетоводна експертиза, от които се установява следното от фактическа страна:

Делото пред РС е образувано по молба от „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“ -акционерно дружество, учредено и регистрирано в Република Франция, действащо чрез клона си в Република България - „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ КЧТ, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. „Младост 4“, „Бизнес парк“, Сграда 14, ЕИК 204915054, твърди, че между него (като кредитодател) и ответника (като кредитополучател) е сключен Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта с № CARD - 1** от 14.10.2020 г. Поддържа, че в рамките на тази сделка е предоставил в полза на кредитополучателя револвиращ потребителски кредит с максимален лимит от 1 000 лв. Ползването на последния е ставало чрез специално издадена за целта кредитна карта, която е активирана от кредитополучателя на датата на сключването на договора и така той е извършил усвояване на кредитния лимит. Уточнява, че е уговорено върху ползваната сума да се дължи и възнаградителна лихва. Изтъква, че ответникът не е погасявал редовно задълженията си по този кредитен продукт, като на 01.05.2021 г. преустановява обслужването му, заради което кредитът е обявен за предсрочно изискуем, във връзка с което кредитополучателят е известен с покана от 07.10.2021г. Сочи, че задължението на ответника възлиза на: 638,37 лв. - главница; 1,39 лв. - възнаградителна (договорна) лихва, дължима за периода 01.05.2021 г. - 07.10.2021 г., и 34,36 лв. - мораторна лихва, начислена за периода 05.10.2021 г. - 16.04.2022 г. Посочва, че за тези вземания е издадена заповед по чл. 410 ГПК, срещу която ответникът е депозирал възражение. Претендира и съдебни разноски.

Ответникът - И. С. С. оспорва ищцовите претенции и моли за тяхното отхвърляне. Излага доводи, че между него и ищеца не е възниквало облигационно отношение, породено от твърдения договор; не му е била

предоставяна визираната кредитна карта и не е ползвал суми от кредитния лимит; ако се установи обратното, то тогава кредитът не е преминал надлежно в статус на предсрочна изискуемост, а самата кредитна сделка е нищожна, защото противоречи на императивни разпоредби от ЗПК (цитирани в писмения отговор на исковата молба).

Видно от приложеното ч.гр.д. № 581/2022г. по описа на Районен съд-П. въз основа на заявление, подадено от настоящия ищец е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение, с която е разпоредено длъжникът да заплати на кредитора следните суми:

Сключен е Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит за издаване и ползване на кредитна карта с № CARD – 1** от 14.10.2020 г., в рамките на тази сделка е предоставил в полза на кредитополучателя /ответник/ револвиращ потребителски кредит с максимален лимит от 1 000 лв., ползването на последния е ставало чрез специално издадена за целта кредитна карта. На датата на сключване на договора кредитополучателят е активирал картата и е извършил усвояване на кредитния лимит. Уговорено е върху ползваната сума да се дължи и възнаградителна лихва. Одобреният кредитен лимит на ответника е в размер на 1000 лв., при годишен лихвен процент 35% и годишен процент на разходите 44,90 %.

Обсъждането на събрания доказателствен материал, заедно и по отделно, налага извода за правилно установена от РС фактическа обстановка. Поради това и при отсъствието на нови доказателства по см. на чл.266, ал.2 и 3 ГПК, настоящият състав намира за безпредметно подробното преповтаряне на същата и препраща към констатациите на РС.

След анализ на приложените по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобразявайки доводите на страните въззивният съд намира за правилни изводите на първата инстанция обосновавали отхвърляне на предявената искова претенция.

Изследвайки съдържанието на договора сключен между страните по делото, съдът намира, че потребителският договор е недействителен, поради неспазване на императивните изисквания, залегнали в чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. В процесния договор са посочени като абсолютни стойности лихвения процент по заема и ГПР, първият 35% и годишен процент на разходите 44,90 %, без да е изрично разписана методиката на формиране на годишния лихвен процент на разходите по кредита.

Съгласно разпоредбите на ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. дължими на последните за сключване

на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Следователно, в посочената величина следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които длъжникът ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение.

В процесния договор за кредит такава липсва яснота относно посочените по-горе обстоятелства. Посочен е лихвен процент по заема /фиксиран/, както и годишно оскъпяване по заема, но се изяснява как тези стойности се съотнасят към ГПР по договора. Следва да се посочи, че ГПР е величина, чийто алгоритъм е императивно заложен в ЗПК и приемането на методика, налагаща изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от законовия е недопустимо. По този начин, съставните елементи, както бе посочено по-горе, стават неизвестни и на практика се създават предпоставки кредиторът да ги кумулира, завишавайки цената на ресурса.

Липсва яснота и относно това какво се включва в общите разходи за потребителя, настоящи или бъдещи, доколкото в тарифата към заема освен лихвения процент са предвидени и такси за администриране на просрочени вноски, месечни такси за обслужване, такси за теглене на пари в брой от банкомат, за справки за разполагаем лимит в банкомат. Предвид това, не би могло да се заключи, че тези разходи са включени при формиране на ГПР, нито че същите са изключени.

Съгласно чл.22 от ЗПК, когато договорът за кредит не отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, то същият е недействителен. В този случай потребителят дължи само чистата стойност на кредита, но не и лихви или други разходи по кредита- чл.23 от ЗПК.

В заключение - изложените по казуса съображения на първата инстанция се споделят изцяло от настоящият състав, вкл. и тези игнориращи възраженията на жалбоподателя, тъй като са основани на доказателствата, теорията и константата съдебна практика.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя пред въззивната инстанция за неправилност на съдебното решение, тъй като не намират опора в закона и материалите по делото. РС е анализирал в цялост събрания доказателствен материал, въз основа на което е направил обосновани изводи, обусловили постановяването на обжалваното решение. Поради неоснователността на доводите и обосноваността и законосъобразността на мотивите на РС, към които настоящият състав препраща на основание чл. 272 ГПК, първоинстанционното решение в обжалваната част следва да се потвърди.

Решението в необжалваната част е влязло в сила.

Право на разноси има въззиваемата страна. Такива са поискани на основание чл.38, ал.2 ЗА за безплатна правна помощ. Съдът определя на основание чл.7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. в размер на 400 лева, които следва да се заплатят на адв. Б. В. Б..

Воден от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно Решение №240/07.07.2023г. по гр.д.№1180/2022г по описа на РС П., в обжалваната част.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Витоша, ул.“Околовръстен път“№260, да заплати на адвокат Б. В. Б., с адрес: в гр. София, ул. „Хан Аспарух“ № 35, ет. 1, офис 3, сумата от 400.00 лева.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____